

Rozhovor s Vendulou Šebečkovou

Dětství prožila v Beskydech. Studovala vysokou školu v Olomouci, kde žije dodnes. Po studiu učila několik let biologii a tělocvik na gymnáziu. Atletiku, kterou dělala od dětství, neopustila ani po odchodu do Olomouce. Již při studiu na univerzitě se věnovala malým atletům. Její kariéra trénování handicapovaných atletů začala právě zde.

Jak jsi se dostala k trénování handicapovaných sportovců?

Náhodou. Když jsem učila ve škole, trénovala jsem současně atletické přípravky. A kolegyně, která dělala práci, kterou teď dělám já, mi nabídla, že můžu trénovat jednoho handicapovaného běžce. Kolegyně pak v průběhu roku odešla a mně nabídli její místo. V roce 2019/20 jsem ještě učila i trénovala zároveň. Od loňského září jsem se začala naplno věnovat trénování se všemi vozíčkáři.

Co tě na trénování nejvíc baví?

Baví mě pak potkat toho vozíčkáře nebo toho handicapovaného, který je schopný samostatného života a nepotřebuje k tomu nikoho jiného.

Co je pro tebe na tvé práci naopak nejtěžší?

Na mé práci je nejtěžší více než fyzický boj ten psychický. Dalším bojem je vědomí toho, jak funguje financování v paraatletice. Zdraví atleti v ČR jsou označováni jako profesionálové. Tedy za svou práci, výkony, dostávají plat. Paraatleti v ČR (účastníci se MS ME, paralympijských her) nejsou profesionálové, a tudíž plat nedostávají. Mají finance coby reprezentanti ČR (budget a rozpočet na rok, dle svých výkonů, každý jiný). Zkrátka nynější systém financování paraatletů u nás je velice zvláštní.

Pro mě je to boj, z hlediska sebe a své účasti na závodech po boku sportovců.

Co všechno musí člověk umět, znát a mít, aby mohl tuto práci dělat?

Trpělivost a musí pracovat sám na sobě. Je to úplně jiná práce než práce ve škole, se kterou to můžu srovnat. Někteří handicapovaní, kteří jsou smířeni se svým životem, mě dobíjí, ale mnozí z nich mě neskutečně vysávají. Takže je důležité přijít na nějaký balanc mezi obojím.

Vyzkoušela sis někdy sportovat jako tvoji svěřenci?

Ano a ne jednou.

A je to těžké?

Pro nás jo, protože nám všechno funguje. Neumíme si představit, jaké to je, když nemáme ruku. I když nám ji někdo sváže a budeme s ní běhat jako s pahýlem, nedokážeme si představit, že bychom ji neměli. Nebo nám někdo zaváže oči, to je případ, kdy si to dokážeme představit i my a jsou případy, kdy můžou zdraví lidi sportovat se zrakově postiženými. Vůbec si ale nedokážu představit sluchově handicapované, natož mentálně. Co se jim honí v hlavě, to asi nikdo z nás neví a nedokážu si to ani představit.

Co považuješ prozatím za svůj největší trenérský úspěch?

Že jsme se se svěřencem dostali na mistrovství světa.

Jak moc ti práce ovlivňuje soukromý život?

Velmi. Ta práce je v podstatě pořád, připravuju je na závody. U normálních lidí s nimi jede na závody třeba jeden trenér. Tady s nimi musí jet víc zdravých, abychom jim pomohli v jejich disciplíně. U některých sportovců je asistent víc potřeba u některých míň, ale zabere to spoustu času a pak vlastně ten čas pro sebe hodně hledám. Snažím se ho vytvářet, protože jsem v práci v podstatě od rána do večera. Někteří totiž chodí do práce, pak tam mám děti, ty mají dopoledne školu, tudíž mám pro sebe čas třeba jen okolo oběda a pak pracuji až do šesti do sedmi. Takže ano, mám málo osobního volného času, ale záleží, jak si to zpracuju.

Každá práce potřebuje nějaké odreagování. Jaké volíš ty?

Když je normální pracovní den, tak často dlouho jezdím na kole. Chodila jsem i běhat, ale to teď nemůžu, protože mám něco s nohou. A když jsem hodně unavená, což bývá často, tak jenom existuju, čtu knížku a nedělám nic. Důležité u této práce je umět pustit ty lidi ze sebe – oprostít se od toho, že vás ty lidi potřebují (nepřemýšlet, jestli tudy budu schopný s vozíčkářem projít, ...).

Ty jsi vyrůstala v Beskydech, kde je nádherně. Kde se ti tam líbí nejvíc?

Je mi hezky na jakémkoliv kopci, ale moc ráda mám Veřovické vršky, protože na ně nechodí moc lidí.